

Da de paagældende Institutioner var dannet ved Foranstaltning fra Statens Side og stod under statslig Kontrol og os paatvunget, formener vi, at Staten ogsaa bør overtage Ulykkesrenten.

Denne Særskat stiller Arbejdsgiverne i de sønderjydske Landsdele daarligere end i det øvrige Land, navnlig fremhæves fra Erhvervet, at Arbejdsgiverne fra det gamle Land nu udfører store Arbejder i de sønderjydske Landsdele uden at deltage i disse Byrder.

Endvidere er store Virksomheder nedlagt ved Bortflytning mod Syd eller Nord. Storindustrier som Teglværker, Bryggerier, Garverier m. m. er ved Grænse-reguleringen delvis nedlagt og Forretningsomraadet begrænset, saa kun de tilbageblivende maa bære Byrderne. Vi henleder Opmærksomheden paa, at det vil vare lang Tid, forinden Erhverv og Landbrug i Sønderjylland vil staa lige i den økonomiske Kamp med det gamle Land. Orienteringen Nord paa i Stedet for mod Syd fordrer store Udgifter og forudsætter en økonomisk Modstandskraft, som ikke er til Stede. — Endskønt vi i ovenstaaende mener at have godtgjort, at Loven med Urette paalægger os en Undertagelsesbyrde, tror vi, at vort Ændringsforslag vil være en praktisk gennemførlig, om end ikke retfærdig, Løsning af Sagen.

København, den 3. Februar 1922.

Ærbødigst
(Underskrifter).

Bilag II.

Afskrift.

Aabenraa Amt.

Aabenraa, den 26. Januar 1922.

Som det vil være det høje Ministerium bekendt, er der bl. a. paa et af de 4 sønderjydske Amters Sogneraadforeninger den 3. d. M. i Tinglev afholdt Møde rejst Spørgsmaal om Lempelse i den de herværende Arbejdsgivere ifølge Lov Nr. 314 af 28. Juni 1920 § 8 paahvilende Forpligtelse til at svare Bidrag til de i Henhold til nævnte Lov oprettede Ulykkesforsikringsfonds til Dækning af Fondens Udgifter efter Loven.

Idet man i øvrigt tillader sig at henvise dels til Skrivelse herfra af 22. Februar 1921, hvorved indstilledes, at de Beløb, der ifølge Beregning og senere indgaaet Overenskomst mellem Danmark og Tyskland maatte tilkomme sidstnævnte Land som de her nævnte Arbejdsgiveres Bidrag til Udgifterne ved Ulykkesforsikringen for Aaret 1919, afholdtes af Statskassen, samt til Skrivelse herfra af December 1921, hvorved indstilledes, at 25 pCt.s Tillæget til Rentebeløbene bortfalder fra 1. April d. A. at regne, skal man tjenstlig tillade sig at henlede Ministeriets Opmærksomhed paa, om der ikke maatte findes Anledning til for den heromhandlede Lignings Vedkommende at søge gennemført Regler svarende til de i Lov Nr. 205 af 6. Juli 1916 i Kap. 10 indeholdte Regler om Statstilskud til Præmiedsættelse.

Der blev paa nævnte Møde fremhævet adskillige Eksempler paa, at Reglerne om Ligning efter Loven af 28. Juni 1920 vilde ramme navnlig mange mindre Landbrugere og Haandværkere uforholdsmæssig haardt, hvilken Konsekvens til en vis Grad vilde kunne undgaas, saafremt de paagældende kunde faa lignende Lempelse med Hensyn til deres Bidrag til Ulykkesforsikringsfonden som i deres eventuelle Præmiebetalinger efter Loven af 1916.

Man vilde dog kunne anbefale, at Maksimums-Aarsindtægten sættes til 2 400 Kr. overalt i Landsdelene, samt — af praktiske Grunde — at Statens Tilskud sættes til Halvdelen af de de paagældende paalignede Beløb.

Med Hensyn til Gennemførelsen af eventuelle Bestemmelser om Ydelse af Statstilskud bemærkes, at der formentlig ikke kan være noget til Hinder for, at der,